

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **M. C.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 5. 2013, č. j. MSK 37913/2013, sp. zn. DSH/8036/2013/Now, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 31. 8. 2015, č. j. 58 A 34/2013 - 46,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), kterým byla dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba pro shora uvedenému rozhodnutí žalovaného.

[2] Tímto rozhodnutím bylo k jeho odvolání změněno rozhodnutí Magistrátu města Ostravy ze dne 16. 1. 2013, č. j. SMO/019788/13/DSČ/Jaš (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byl stěžovatel ve společném řízení uznán vinným ze spáchání přestupků dle § 125c odst. 1 písm. k) a písm. f) bod 2 a bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním

provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterých se dopustil tím, že dne 22. 9. 2012 ve 20:58 hod., v Ostravě-Bělském Lese, na ul. Plzeňská, u restaurace Dakota, ve směru jízdy k ul. Horní a ul. Čujkovova, řídil motorové vozidlo tovární značky BMW X6, RZ: X, přičemž v místě, kde je zákonem obecně stanovena rychlost jízdy nejvýše 50 km/h, mu byla naměřena silničním radarovým rychloměrem RAMER 10C okamžitá rychlost 93 km/h, po odečtu možné odchylky měřícího zařízení ± 3 km/h (při rychlosti jízdy do 100 km/hod.), jel rychlostí nejméně 90 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci o 40 km/h a více. Dále neměl při řízení uvedeného vozidla u sebe řidičský průkaz. Dále tím, že dne 7. 11. 2012 ve 8:23 hod. tím, že v obci Stará Ves nad Ondřejnicí, na ulici Zámecká u základní školy, ve směru jízdy k ulici Proskovická, řídil motorové vozidlo BMW X6, RZ: X, přičemž v místě, kde je svislým dopravním značením (B20a) – „Nejvyšší dovolená rychlost jízdy“ stanovena rychlost jízdy nejvýše 40 km/h, mu byla naměřena silničním laserovým rychloměrem LTI 20/20 TruCAM okamžitá rychlost 53 km/h, po odečtu možné odchylky rychloměru ± 3 km/h, jel rychlostí nejméně 50 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h. Stěžovateli byla za uvedená jednání uložena pokuta ve výši 7 000 Kč a zákaz řízení motorových vozidel na 8 měsíců. Žalovaným byla v odvolacím řízení doba zákazu řízení motorových vozidel snížena na 6 měsíců.

I. Vymezení věci

[3] Stěžovatel v žalobě namítal celou řadu pochybení. K namítané manipulaci se spisem (dle jeho přesvědčení byl úřední záznam ze dne 6. 12. 2012 vložen do spisu až po 12. 12. 2012, tj. po nahlížení do spisu) krajský soud uvedl, že v daném případě není nutno pátrat po tom, kdy přesně úřední osoba záznam do spisu vložila.

[4] Úřední záznam nese informaci pouze toliko o tom, že úřední osoba telefonicky kontaktovala obviněného (stěžovatele), a to za účelem oznámení o zrušení jednání. Jeho zmocněnec nebyl informován, neboť tento nebyl k ústnímu jednání ani předvolán. Nejedná se tedy o část spisu, jejíž případná absence (v době nahlížení) by mohla mít za následek jakýkoli zásah do práv stěžovatele – ostatně tento následek nepředpokládá ani sám stěžovatel. Ten má pouze za to, že pro shora uvedené nebyla jeho námitka podjatosti ze dne 13. 2. 2013 podána opožděně.

[5] Krajský soud z obsahu správního spisu zjistil, že stěžovatel podal námitku podjatosti dne 13. 2. 2013 do protokolu, přičemž tak učinil až po meritorním rozhodnutí správního orgánu prvního stupně; žalovaný se k námitce podjatosti vyjádřil věcně na straně třetí v posledním odstavci napadeného rozhodnutí. Je pravdou, že v odůvodnění rovněž žalovaný konstatuje, že námitka byla podána opožděně, proto o ní nebylo kvalifikovaně rozhodováno nadřízeným samostatným rozhodnutím, to však nic nemění na skutečnosti, že sám žalovaný se s námitkou podjatosti řádně vypořádal.

[6] Skutečnost, že o námitce podjatosti bylo rozhodováno nadřízeným správním orgánem, a to až po vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, nemůže nic změnit na správnosti rozhodnutí správního orgánu, přičemž by ani tato „vada“ nebyla důvodem pro zrušení rozhodnutí, neboť nemohlo dojít ke zkrácení práv stěžovatele,

pokud o jeho věci rozhodovala nepodjatá osoba (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2014, č. j. 9 As 121/2014 - 33).

[7] Krajský soud nepřisvědčil ani námitce vadného doručení předvolání k jednání, spočívající v nesprávném doručování předvolání k jednání zmocněnci, tj. společnosti FLEET Control, s. r. o. namísto P. K., který disponoval substituční plnou mocí a který dne 12. 12. 2012 do záznamu o nahlížení do správního spisu požádal o doručování na emailovou adresu. V této souvislosti odkázal soud na ustálenou a bohatou judikaturu Nejvyššího správního soudu, jejíž závěry byly potvrzeny i rozšířeným senátem. Jedná se např. o usnesení ze dne 4. 11. 2003, č. j. 1 As 4/2003 - 48, kde NSS dospěl k závěru, že *„Využije-li advokát svého oprávnění dle § 26 odst. 1 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, dát se zastoupit jiným advokátem, stává se tento advokát (substitut) zástupcem advokáta, nikoliv zástupcem účastníka řízení. Doručí-li krajský soud usnesení, kterým se řízení končí, substitutovi advokáta, jde o neúčinné doručení (§ 42 odst. 2, § 54 odst. 5 a § 55 odst. 4 s. ř. s.).“* Obdobně též usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2003, č. j. 7 As 8/2003 - 41, nebo usnesení ze dne 27. 8. 2003, č. j. 7 As 10/2003 - 48. Přesto, že se v posuzovaných věcech nejednalo o správní řízení, nýbrž o řízení před správními soudy, je s ohledem na obdobnou úpravu zmocnění ve správním řádu a soudním řádu správním možné a vhodné shora uvedené závěry aplikovat i v projednávaném sporu. Podle § 33 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), může mít účastník řízení současně pouze jednoho zmocněnce. V daném případě byla tímto zmocněncem společnost FLEET Control, s. r. o. Tato využila při vystavování plné moci ze dne 10. 11. 2012 svého oprávnění, plynoucího z ustanovení § 33 odst. 3 správního řádu, dát se zastoupit jinou osobou (tzv. substitutem). P. K. se tak stal zástupcem společnosti FLEET Control, s. r. o.; nestal se však zástupcem stěžovatele, kterým byla i nadále pouze společnost FLEET Control, s. r. o. jako stěžovatelem zvolený obecný zmocněnec.

[8] Dokazování bylo provedeno v souladu se zákonem. Ze správního spisu je patrno, že správní orgán I. stupně vycházel při rozhodování z důkazů, které byly ve správním spise založeny před ústním jednáním. Při ústním jednání, jehož se stěžovatel neúčastnil, provedl správní orgán I. stupně výslechy zasahujících policistů. Stěžovatel měl možnost se se všemi podklady seznámit a vyjádřit se k nim kdykoliv předtím, ale i při ústním jednání dne 10. 1. 2013. Této možnosti, jak bylo uvedeno výše, však nevyužil. Za této skutkové situace nebylo třeba, aby ho správní orgán I. stupně zvlášť vyzýval k projednání podkladů rozhodnutí. V prakticky totožné situaci Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 5. 2011, č. j. 9 As 76/2010 - 76, uvedl: *„...smyslem § 36 odst. 3 s. ř., který stanoví, že účastníkům musí být před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, je jim umožnit, aby ve fázi před vydáním rozhodnutí měli možnost uplatnit své výhrady k podkladům rozhodnutí a ke způsobu jejich zjištění, resp. aby mohli učinit procesní návrhy tak, aby rozhodnutí skutečně vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Nejvyšší správní soud má přitom za to, že tento smysl byl v daném případě naplněn, neboť stěžovateli v nyní posuzovaném případě nebyla jakýmkoli způsobem upřena možnost vyjádřit se ke skutečnostem, na nichž následně správní orgán postavil své rozhodnutí. Nejvyšší správní soud k námitce porušení práva na spravedlivý proces uzavírá, že neshledal, že by bylo jakýmkoli způsobem stěžovateli odepřeno jeho procesní právo se účastnit ústního jednání, během řízení navrhovat důkazy a sdělovat svá stanoviska k věci, ani že by mu bylo znemožněno se seznámit s podklady rozhodnutí. Naopak naznal, že to byl sám stěžovatel, kdo nebyl činný a svá zákonem zaručená*

práva si řádně nehájil, ačkoli o následcích svého jednání byl řádně poučen. Proto tyto námitky směřující proti porušení práva na spravedlivý proces neshledal důvodnými." Stěžovateli nebylo odepřeno jeho procesní právo účastnit se ústního jednání, během řízení navrhovat důkazy a sdělovat svá stanoviska k věci, ani mu nebylo znemožněno seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim.

[9] Soud se neztotožnil ani s názorem o možné falzifikaci výstupu z měřícího zařízení, v podstatě veškerá argumentace ke způsobu měření a výstupům měřícího zařízení byla založena na (selektivní) citaci judikatury. Stěžovatel svými tvrzeními nevnesl do odvolacího řízení důvodné pochybnosti o okolnostech spáchání přestupku. Ze spisu plynou jasné důkazy, že stěžovatel řídil v obci rychlostí nejméně o 40 km/h více než byla povolená rychlost a v druhém případě rychlostí nejméně o 10 km/h více. Argumentace, že fotografie jsou ve srovnání se svými elektronickými originály falzifikované a že měl být ohledán skutečný pramen důkazu - fotografie na pevném disku, je čistou spekulací, neopírající se o žádná fakta (srov. shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2014, č. j. 4 As 118/2013 - 61, nebo rozsudek téhož soudu ze dne 29. 5. 2014, č. j. 10 As 25/2014 - 48). Obdobně spekulativní je námitka, že měření nebylo prováděno příslušníky městské policie, ale soukromou společností. Z výslechu obou zasahujících policistů městské policie vyplynulo, že měření prováděl str. P. V. Co se týče neprovedeného důkazu návodem k použití, pak tento důkaz by byl ve věci již nadbytečný, neboť stěžovatel důvěryhodně nezpochybnil postup policistů při měření (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2014, č. j. 2 As 39/2014 – 30, ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 45/2013 – 37 nebo ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011 - 51).

[10] Tvrzení, že správními orgány nebylo prokázáno, že v měřeném úseku (přestupek ze dne 7. 11. 2012) byla rychlost jízdy omezena na 40 km/h, nemá žádnou oporu. Z obsahu svědecké výpovědi svědka R. B. (zasahující policista) vyplývá, že před a po měření byla provedena kontrola dopravního značení B20a (40 km/h) a že v daném úseku se nachází základní škola. Žalovaný též v odůvodnění uvedl důvody, proč uvěřil svědecké výpovědi uvedeného policisty a proč v uvedené věci nevyžadoval další dokazování - soud se v tomto místě s argumentaci žalovaného plně ztotožnil.

[11] Soud nepřisvědčil ani námitce, že stěžovatel vozidlo neřídil. Z obsahu spisu bylo zjištěno, že dne 22. 9. 2012 bylo sepsáno „Oznámení přestupku" pprap. Z. P., na němž je stěžovatel uveden coby osoba, která se měla dopustit přestupku, na zadní straně tohoto oznámení je též podpis podezřelé osoby; dále správní spis obsahuje úřední záznam pprap. Z. P. ze dne 22. 9. 2012, v němž je uvedeno, že přes stálou službu DI MŘ PČR Ostrava byla provedena lustrace osoby a vozidla s negativním výsledkem; spis pokračuje dalším úředním záznamem pprap. Z. P. ze dne 30. 10. 2012, kde je uvedeno, že po zastavení vozidla řidič nepředložil OP a ŘP, z tohoto důvodu následoval policisty na OOP Ostrava – Zábřeh, kde byl dle CRO a fota řádně ztotožněn jako M. C. Vzhledem k prvnímu neúplnému úřednímu záznamu a jeho následnému doplnění ze strany pprap. P., se správní orgán I. stupně zcela správně rozhodl uvedeného policistu předvolat jako svědka k ústnímu jednání, aby došlo k úplnému vyjasnění skutkových okolností, které ztotožnění řidiče provázely. Oba úřední záznamy nejsou v rozporu, nýbrž se vzájemně doplňují. Tuto námitku považoval soud za zjevně účelovou a svědeckou výpovědí zcela vyvrácenou.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

[12] Proti rozsudku krajského soudu brojí stěžovatel kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s.

[13] Namítá, že se krajský soud dopustil nezákonného postupu, neboť nepřihlédl k nicotnosti rozhodnutí žalovaného, tj. k vadě, ke které byl povinen přihlédnout i bez námitky z úřední povinnosti. Nicotnost spatřuje v tom, že žalovaný o podaném odvolání rozhodoval věcně, ačkoliv jej měl pro opožděnost zamítnout.

[14] Žalovaný v rozhodnutí konstatoval, že prvostupňové rozhodnutí bylo zástupci stěžovatele doručeno dne 26. 1. 2013. Odvolání však bylo podáno až dne 13. 2. 2013, tj. zjevně opožděně. Přezkoumal-li žalovaný opožděné odvolání meritorně, postupoval v rozporu s § 92 správního řádu, resp. jednal mimo svou kompetenci. Podal-li stěžovatel odvolání opožděně, nabylo prvostupňové rozhodnutí právní moci, což mělo vliv na počátek výkonu sankce.

[15] Dále stěžovatel namítá nesprávné posouzení právní otázky. Trvá na tom, že předvolání k ústnímu jednání nebylo řádně doručeno jeho zmocněnci (P. K.), čímž došlo k porušení čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

[16] Aplikovat judikaturu týkající se zastupování dle soudního řádu správního na zastupování dle správního řádu nelze. Zatímco v řízení dle správního řádu může zmocněnec k zastupování účastníka (§ 33 odst. 3) zmocnit další osobu, v soudním řádu správním takové oprávnění zmocněnce absentuje. Jinými slovy správní řád přímo připouští delegaci zastoupení, kterou žádným způsobem neomezuje. Nelze tak dovodit, že by se delegace nevztahovala na přijímání písemností.

[17] Dovodil-li krajský soud ze znění § 33 odst. 1 správního řádu, že účastník řízení může mít pouze jednoho zástupce, je takovým zástupcem právě osoba, na kterou bylo zastoupení delegováno. V opačném případě by zmocněnec, na kterého bylo zastoupení delegováno, nemohl činit typické procesní úkony (např. vzdání se práva na odvolání), což je absurdní.

[18] Další kasační námitka směřuje do nesprávně zjištěného skutkového stavu. U přestupku ze dne 7. 11. 2012 nebylo prokázáno umístění značky B20a, která by upravovala nejvyšší povolenou rychlost. Tvrzení policisty o umístění sporné značky bylo rozporné s tvrzením stěžovatele. Správní orgány bez dalšího (např. chybějící dokumentace) přisoudily vyšší důkazní sílu tvrzení policisty, což je v rozporu se závěry uvedenými v rozsudku NSS ze dne 21. 9. 2011, č. j. 2 As 52/2011 - 47. Stěžovatel (na rozdíl od zasahujících policistů) neměl žádnou možnost situaci na místě zdokumentovat, proto nebyl důvod k přisouzení vyšší důkazní síly tvrzení policisty.

[19] S odkazem na výše uvedené navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení, případně aby rozhodnutí žalovaného zrušil pro nicotnost.

[20] Žalovaný se ke kasační stížnosti ve stanovené lhůtě nevyjádřil.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[21] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je řádně zastoupen (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[22] Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že nesdílí názor stěžovatele, že rozhodnutí žalovaného je nicotné.

[23] Se stěžovatelem se lze ztotožnit v tom, že v rámci rozhodnutí o podaném odvolání dle § 98 správního řádu se odvolací orgán zabývá pouze otázkou včasnosti případně nepřípustnosti podaného odvolání. Pokud příslušný správní orgán přistoupí k věcnému přezkumu zjevně opožděného odvolání, jedná se o vadu, která způsobuje nezákonnost konečného rozhodnutí nikoli jeho nicotnost. Nicotnost [někdy též označována jako nulita, paakt, absolutní zmatečnost, pseudorozhodnutí, non negotium, zdánlivý akt, právní nullum, neexistence, naprostá (absolutní) neplatnost] představuje specifickou kategorii vad správních rozhodnutí. Tyto vady jsou však vzhledem ke své povaze vadami nejzávažnějšími, nejtěžšími a rovněž i nezhojitelnými.

[24] Judikatura považuje za důvody nicotnosti správního aktu např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepříslušnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí (srov. např. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 22. 7. 2005, č. j. 6 A 76/2001 - 96, publikovaný pod č. 793/2006 Sb. NSS).

[25] Správní řád rozlišuje jednotlivé důvody nicotnosti podle toho, kterým orgánům je svěřena pravomoc k autoritativnímu stvrzení nicotnosti. Podle § 77 odst. 1 správního řádu je v pravomoci nadřízeného správního orgánu toho orgánu, který nicotné rozhodnutí vydal, prohlásit jeho nicotnost. Prohlášení nicotnosti nadřízeným správním orgánem však připadá v úvahu pouze v případě, když rozhodnutí vydal správní orgán, který k jeho vydání nebyl vůbec věcně příslušný. Proces tzv. prohlášení nicotnosti z důvodu uvedeného v § 77 odst. 1 správního řádu je upraven v § 78 správního řádu. Podle § 77 odst. 2 správního řádu je dále nicotné rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu. Možné širší vymezení důvodů nicotnosti je ponecháno na judikatuře správních soudů.

[26] Žádnou z výše uvedených vad by dle přesvědčení soudu případný věcný přezkum opožděného odvolání nevyvolal. O namítaném nedostatku pravomoci odvolání věcně přezkoumat nelze vůbec hovořit. Podle § 92 správního řádu je správní orgán naopak povinen se obsahem i pozdě podaného odvolání zabývat a uvážit, zda z něj nevyplývají důvody pro nařízení obnovy řízení nebo pro přezkum rozhodnutí mimo odvolací řízení. Odvolání má v takovém případě buď povahu podnětu k zahájení řízení z úřední povinnosti či povahu žádosti o obnovu řízení. Případný nesprávný věcný přezkum odvolání v odvolacím řízení by tedy rozhodně neměl za následek absolutní nedostatek pravomoci správního orgánu.

[27] S ohledem na skutečnost, že námitku opožděnosti jím podaného odvolání a v tomto důsledku nezákonného postupu žalovaného stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem, otázkou včasnosti podaného odvolání se nezabýval ani Nejvyšší správní soud.

[28] Nelze se ztotožnit ani s argumentací porušení práva na spravedlivý proces v důsledku nezákonného postupu při doručování. Nejvyšší správní soud se naopak zcela ztotožňuje se závěry krajského soudu ohledně udělení substituční plné moci P. K. a jejich účinků. Argumentaci stěžovatele považuje za naprosto zavádějící.

[29] Správní řád ve svém § 33 odst. 1 umožňuje zastoupení účastníka správního řízení zvoleným zmocněncem na základě plné moci, kterou lze učinit buď ve formě písemné, nebo může být udělena ústně do protokolu. Plná moc je jednostranným prohlášením zmocnitele (účastníka správního řízení) především o rozsahu zmocnění a osobě, která byla zmocněna, a dokládá, že se účastník správního řízení dohodl na svém zastoupení s jinou osobou (zmocněncem) a že mezi zmocněncem a zmocnitelem byla o tomto zastoupení uzavřena smlouva (ať již ústní či písemná). Ta má soukromoprávní povahu, typicky se jedná o smlouvu příkazní. Jako svého zástupce si může účastník zvolit fyzickou nebo právnickou osobu. Současně zákon stanoví, že v téže věci může mít účastník pouze jednoho zástupce.

[30] Zástupcem účastníka je pouze jím zmocněná osoba, v projednávané věci společnost FLEET Control, s. r. o. (viz plná moc založena na l. č. 54 správního spisu). Ustanovení § 33 odst. 3 správního řádu není ničím jiným než oprávněním zmocněnce udělit se souhlasem zmocnitele substituční plnou moc jiné osobě. Možnost udělení substituční plné moci musí být výslovně uvedena v původní plné moci, kterou vystavil účastník zmocněnci. Substitut se nestává zástupcem účastníka, ale zástupcem zmocněnce.

[31] Správní orgány se žádného pochybení při doručování nedopustily, naopak doručení, kterého se stěžovatel neprávem dovolává (doručení substitutovi) nevyvolává právní účinky, které zákon spojuje s doručováním účastníkům řízení či jejich zástupcům.

[32] Námitka, dle které nebylo řádně prokázáno, že v měřeném úseku (přestupek ze dne 7. 11. 2012) byla rychlost jízdy omezena na 40 km/h, není důvodná. Výpověď policistů o umístění dopravního značení, navíc v blízkosti základní školy, nelze zpochybnit pouhým pozdějším odvolacím tvrzením, že žádná značka (B20a), která by upravovala nejvyšší povolenou rychlost, v době spáchání přestupku v daném místě nebyla. Stěžovatel byl ihned na místě zasahujícím policistou seznámen s tím, že mu byla naměřena

rychlost 53 km/h v úseku s povolenou rychlostí 40 km/h. K tomuto sdělení, které si přečetl, se odmítl jakýmkoliv způsobem vyjádřit.

[33] Stěžovatel jistě nemá povinnost se k oznámení o přestupku jakýmkoliv způsobem vyjadřovat, zpochybnění umístění značky na místě samém v době vytýkaného jednání, by však nepochybně přispělo k hodnověrnému zpochybnění skutkového stavu, který by navíc mohl být ihned na místě ověřen. Zpochybnění umístění dopravního značení až v odvolání naopak navozuje dojem účelovosti takové námitky, která je navíc v projednávané věci v rovině ničím nepodloženého tvrzení.

[34] Soud nemá žádný důvod zpochybňovat obsah úředních záznamů a zejména obsah svědecké výpovědi svědka R. B. (zasahující policista), ze které vyplývá, že před a po měření byla provedena kontrola dopravního značení B20a (40km/h), což odpovídá tomu, že v daném úseku se nachází základní škola. Obdobně vypovídal i str. městské policie P. V. Argumentace, dle které by měl soud uvěřit tvrzení stěžovatele pouze proto, že stěžovatel žádné takové značení neviděl a (na rozdíl od zasahujících policistů) nemohl daný úsek zdokumentovat, nemá racionální základ a k zpochybnění skutkového stavu nemůže žádným způsobem přispět.

IV. Závěr

[35] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[36] O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Z uvedených důvodů soud rozhodl, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. února 2016

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu